

— „И това пакъ отъ туй, че тя е сама по себѣ си темна; и отъ това, че тя ходи около нашата земя.“ — „И това бива наистина? Истина ли тя ходи или нашите очи ни джжатъ така сжщо, както ни джжатъ и за слжнцето?“ попитахъ азъ. — „Не, тука очите насъне джжатъ. Това е така, а не друго-яче. Месѣчината са джржи на тоя свѣтъ отъ земята, т. е. земята я тѣгли камъ себѣ си, и тя обикаля около земята.“ — „Добро. А отъ какво са тя измѣнява и става ту по-голѣма, ту по-малка?“ — „Тебе това ти са само чини; а тя наистина не става нито по-голѣма, нито по-малка,—тя е сѣкога еднаква.“ Господарьтъ ми тури свѣщъта на столътъ и каза ми да сѣдна и азъ на тоя столъ; а самъ са исправи зѣди мене и джржеше въ рѣката си една топка, която бѣше вѣзана за една нишка. Това са случи презъ една вечерь. Е, помисли си сега, че тая свѣщъ е слжнце, че твоята глава е земя, а топката — месѣчина. Гледай сега тука.“ Азъ си обжрнахъ главата назадъ и погледнахъ: надъ мене виси топка. — „А какво ще да бѣде отъ това?“ рѣкохъ. — „А ето що: свѣтла ли е тая топка или е темна?“ — „Свѣтла.“ — „А защо е тя свѣтла?“ — „Защото я освѣтлява свѣщъта.“ — „Така сжщо и месѣчината е свѣтла отъ това, че я освѣтлява слжнцето. А кажи ми ти сичката топка ли е свѣтла, или не?“ — „Разбира са, че сичеата.“ — „Не е истина. У нея е свѣтла само оная половина, която е обжрната камъ тебе и камъ свѣщъта; а не оная, която е обжрната камъ мене.“ — „И азъ това казвамъ я: азъ казвмъ, че мойта половина е